Número -7
Desembre 2020

JORL!

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

Què ens heu comentat:

«Prou ja de culs, no?»

EDITORIAL

Mallorquinxs de «en español mejor…»

Després de tants d'anys encara ens hem de justificar per xerrar la nostra llengua. Fa unes hores he pogut seguir unes xerrades emeses pel fòrum del Foment de les Arts i el Disseny. Vuit hores de xerrades… en castellà i anglès (amb traducció simultània). El nostre idioma queda un altre cop per fer guapo a publicitat i cartells. I per rematar: «[…] quedarán online dobladas al inglés i… al castellano». Alhora m'arriben missatges publicitaris d'una altra empresa mallorquina de *verdad* amb bandereta i tot (i amb errors al nom) en castellà, perquè són molt mallorquins, *de los auténticos.*

Se'ns va espenyar sa gelera i hem trobat un tècnic que és la bomba. Tots els missatges i altre comunicació en català, fins que ens va enviar sa factura, en castellà. Traduint el meu nom (no fora cas) però sense accent gràfic al meu llinatge (com li havia dit).

Ja ens ho deia en Tòfol que «es mecor hab·blar en castellano para que mos entenga todo el mundo». No és un tema nou, i és una forma de que els partits *nacionalistas* espanyols guanyin vots (i publicitat als feixistes), i ens emprenyam i ens entristim, i hem d'aguantar el «bé, no és per tant, no?». Doncs sí que n'hi ha per tant, sí.

Quan són els monolingües els que es senten inferiors, és una cosa. Podem fer-lis entendre que no volem fer-los estrangers. Quan som nosaltres mateixos que ens hi cagam «porque bueno, da un poco lo mismo ¿no?» «Así és más fácil.» «Es para no faltarles al respeto.» «No pareces mallorquín, ¿no?» aquí, aquí és quan tenim un bon «pobblema».

Dit això: *Os hemos preparado el **número -7** de Cerebreco esperamos que os ofenda lo ofendible y que os den ganas de imprimirlo para poder quemarlo.*

«He mort un pollastre i podem fer *pollo al limón* per sopar»

Podeu enviar hate mail (amenaces de mort) a:

cerebreco@protonmail.com

o cercar-nos per Facebook, Instagram, Twitter i Telegram:

@cerebreco

DOTZE NÚMEROS

Del *Cerebreco* en farem només dotze números, un per mes durant un any. Així, en queden set comptant aquest.

Si voleu donar suport als i les creadores que hi participen i veure més números publicats podeu fer donacions aquí:

https://ko-fi.com/cerebreco

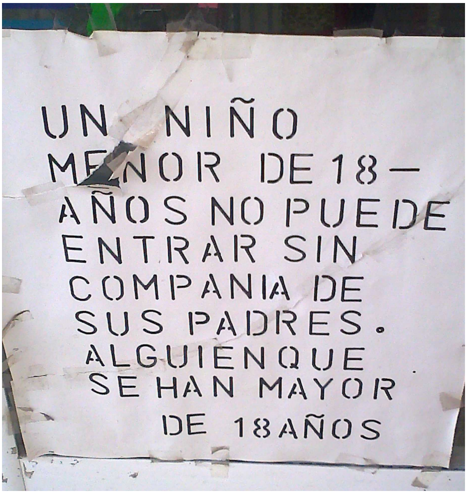

PREGUNTES FREQÜENTS

Encara seguiu fent això? No sou un poc granats per provar de fer-vos els moderns?

S'altre dia vaig provar de pujar-me a un patinet i per poc que no trenc es cap… potser sí

Que es el arte?

Cagar-se de fred.

A jo m'agradava més abans. Al principi érau més autèntics. Vos heu venut!

No et pensis, eh? Encara no ens has enviat ni un duro tu.

Me gusta mucho, muy instrutivo. Vendo motosicleta casi nueva #enllarxllorpinis

No te creim, ja et vàrem enviar els doblers perquè ens fessis de la reialesa del Sudajistán i ara vens amb aquestes merdes. Prou.

Què amb les portades? Mir els números però dedins no hi ha mames…

Mai jutgis un llibre per la seva portada. Si ho demanes, l'univers et respondrà i altres merdes de llibre d'autoajuda.

COSES DE L’HETEROPATRIARCAT

No és un secret que m’agradi la ciència ficció (o millor dit: la ficció científica). Com el vi negre, m’agrada ben bé tot, per dolent que sigui, sempre que tengui una intenció de contar quelcom. Una de les darreres pel·lícules que he vist ha estat *Passengers,* escrita per uns dels guionistes de *Prometheus.* Fins aquí *promethia* molt.

Botau al següent paràgraf si no l’heu vista (no vos perdeu res de l’altre món però). El film va d’un *senyoro* que és l’únic en despertar a mitjan viatge espacial i que no pot acceptar morir tot sol. Així, decideix triar una desconeguda pel seu físic i se n’obsessiona fins al punt que la desperta enganant-la per tenir-hi sexe amb ella.

L’actitud masclista del protagonista no queda aquí, el guió també recompensa la síndrome d’Estocolm, reforçant la idea que les dones existeixen per complaure els homes heterosexuals, i que se n’enamoraran si les captures durant el temps suficient. Això és greu a productes per adults però terrible quan passa als «dibuixets per infants». En el cas de *Cigüeñas,* els personatges femenins es mostren com si la seva única finalitat fos casar-se i tenir fills, mentre les cigonyes i els personatges masculins, èxit laboral. A Ninjago, la «Pitufina de la sèrie» té un paper passiu durant tota la temporada que he vist (supòs que no és res que canviï) i de cuidadora fins que li donen part d’una trama, on no pot ser igual que els homes i necessita d’estris per

acabar relegada a un segon pla (a la seva trama) i «salvada»... no sigui cas. L'infecte *remake* d'*Astro Boy* segueix les mateixes línies: personatges femenins inexistents, infantilitzats o si són un poc forts, amb una escena on han de ser salvats.

Podríeu pensar que això passa perquè ens quedam amb els productes de DreamWorks, Disney i semblants (Disney té un apart propi encara que se n'ha xerrat molt, encara no és prou) però vos anim a que faceu unes visions crítiques amb els i les vostres menudes. Si no sabeu per on començar, un test fàcil de fer és el de Bechdel. Si voleu fer-ne un de més subliminar, mireu en quina posició es mostren els personatges femenins: n'hi ha cap? En primer pla o al fons? Dretes o estirades? Enfocades de d'abaix o d'adalt? En posició de poder o submissió? La seva trama és pròpia o està supeditada a un altre personatge?

«Oh, però no n'hi ha per tant» pensareu. Doncs sí que n'hi ha. La modelació de les estructures de poder i papers a la societat es marquen amb petits gestos que replicam de la realitat. En els nostres fets, les nostres dites i, més impactant, les nostres imatges.

Trobar produccions feministes és molt difícil i és una feina en sí mateixa. Tot això mentre provam de donar eines als i les menudes perquè puguin rebatre un discurs masclista que tenim interioritzat i replicam sense adonar-nos-en.

Joan CiberSheep

NOTISIÓN!

El titulars destacats del dia:

ESPORTS: Declaracions d’un futbolista rost: «Bru msad sadjhsd. Yo»

CULTURA: Un músic emergent declara: «Uno dijo yo tocaré la batería. Y yo, pos, canto, ¿no?»

POLÍTICA: Un senyoro ha confirmat: «Ahir no vaig dir que em negava, vaig negar que digués que avui canviaria una negació per una afirmació i rotundament puc confirmar que no podria afirmar que ho negaria…»

Horòscop desembre

Àries: Tapa’t amb una flassada que començar a refrescar i no està el forn per quartos. Tranquil·litat, és un grip un poc fort. Color: negre.

Taure: Ja pots cridar com un boig que ningú entén el que dius. No vocalitzes i això et salva però de que t’atupin pel carrer. Color: iridescent.

Bessons: Passaràs una temporada a presó per un tema. És moment de reflexionar i pensar què has fet amb la teva vida. Aprofita per estudiar. Color: Marró fosc.

Cranc: Bon mes. Podràs posar en pràctica les teves dots d’artista decorant la casa. Controla’t no vendrà ningú a veureu-ho. Color: Rosa xiclet i vermell.

Lleó: Aquest mes serà bo per tu perquè podràs enviar la carta als reis, recorda que passes els quaranta i no tens feina. Ta mare no et traurà de ca seva paga-li amb un cendrer fet de pots de refresc. Color: Verd.

Verge: Encara que no t'ho sembli, estàs molt millor. Bloqueja el seu número de telèfon. Ara podràs fer sopar d'adult. Color: Verd.

Balança: Mes sense novetats. T'has engreixat però calma, no hi pots fer res. Acostuma't i ves a comprar calçons elàstics. Neteja la gelera ja, que tens temps. Color: Blanc ou podrit.

Escorpió: Veig que fas com si ploure. No pens tornar-ho a dir: tornam les telefonades o vendré a tallar-te els cables del wifi. Darrer avís. Després de tot el que he fet per tu crec que com a mínim em meresc una explicació. Si és per allò de ta mare, mira, què vols que et digui, qualque dia havia de passar, no? No m'ho tenguis en compte. Color: Mira, ves a cagar.

Sagitari: Jo no sé si l'encalenteixes el cap o què però trob que no tens vergonya. Mira, ja t'ho he dit. Si fóssiu gent com toca no permetries tot això que em fa passar però com que sembla que te falta una patata pes quilo, clar, després venen els plors. Soluciona-ho ja. Color: Pocavergonya!

Capricorn: Res ha canviat. Faràs pena també aquest mes. L'únic *fol·louer* que tenies no està actiu des de fa mesos. Fes un pensament. Color: Gris.

Aquari: T'has demostrat que no era per tant. Varia un poc la dieta, només arròs no és sa. Aprofita la temporada per plorar un poc i que et donin qualque pot de llenties. Color: Blanc.

Peixos: Tendràs una epifania (no, no és una malaltia). Veuràs, perquè t'ho diran les amistats de cinc anys del teu fill, de que el Tictoc no és per tu. No té futur per vellardos. Deixa-ho ja que n'estem fins allà on no sona dels concerts privats d'ukelele. Color: Blau cel.

«Endegestión. Te va cagal patabajo»

Cosinelo Xun Guen

QUAN SIGUI GRAN

per JCS

Wonderful Pictures

by Mj

GUIES DE SUPERVIVÈNCIA

Com semblar hetero al sopar d’empresa

Sabem que la cosa està difícil enguany i que si no és dins una església, aquesta guia no vos serà útil fins l’any que ve. Guardau-la per si un cas.

També s’ha de dir que si sou dones, l’únic que heu de fer amb aquesta guia és riure perquè, bé, tots els *senyoros* ja vos considera heterosexuals i les dones se n’oblidaran al primer plat.

Fer-vos passar per heteros no és difícil però sí que necessitareu concentració ja que qualsevol error us arrossegarà directament al bàndol de *los grillos (you know what I mean, mari).* Serà molt important també que no sigueu els primers en engatar-vos. Quan ells duguin deu cubates, bé, ja sabeu el que passa: s’aferren, es toquen allà on no sona i es besen de formes que només poden fer-ho amb alcohol. Tu, has d’esperar, perquè probablement t’apugis als altaveus a ballar i posaràs en risc el teu personatge.

No demanis daiquiris, sex in the beach ni altres còctels: són sospitosos de no ser prou «machos». Ves per les begudes segures: vi negre (no demanis cap específic, si tenen de potada millor) o cervesa (res de Cruz Campo però ni amb fruites). Durant el sopar tot te serà molt fàcil: menja amb la boca oberta, riu ben fort en to greu i fes servir qualsevol cobert sense manies (tendràs un plus de credibilitat si menges sense canviar-los o si fas servir les mans).

Quan comencin a xerrar (o allò que ells diuen conversa) extrema la precaució. Aquí te serà útil no haver begut massa. No et posis nerviós, sembla més difícil del que és en realitat. Recorda que només hi ha tres temes que es tractaran: mames, motos i futbol. Presta especial atenció a no comentar els vestits ni els pentinats de ningú. No facis metàfores i fes comentaris sexistes només quan qualcú altre hagi començat.

Frases que et seran de vital importància quan no sàpigues que dir:

- *Yo a esa me ta tiraba* (només quan se xerri de mames)

- *Joder, con lo paquete es* (només quan es parli de futbol. Alerta el «paquete» no és el que t'imagines)

- *Nos han robado el partido* (Especial atenció a no anomenar bàndols, ni noms de jugadors. Els altres esports no existeixen, el futbol femení tampoc).

- *¿Viste l'última vuelta?* (quan xerrin de motos)

Si et demanen qualsevol cosa, com de quin equip ets (futbol) o a quina competició et refereixes (motos) o de quina dona xerres (mames), contesta amb una pregunta:

- *¿A ti qué te parece?*

- *Coño el del finde*

- *Joder, macho. ¿Es que no la ves?*

Sigues punyetero i recorda el darrer nom que diguin i fes-lo servir quan ja duguis un parell de voltes i et sentis segur però no et confiïs massa.

No gesticulis massa amb les mans si no és per gratar-te l'entrecuix (sí, ho hauràs de fer de tant en tant però com si les mans no fossin teves i mai quan estigueu seguts a taula ni per baix els calçons). No facis servir dobles sentits, jocs de paraules ni treguis el tema del físic dels homes. Interpreta tot el que te diguin de forma literal i hauràs passat la primera prova.

A l'hora dels cafès no demanis caputxinos, cafès amb llet ni semblants: tot sols o rebentats. Mai, mai mai de la vida demanessis Bayley's ni altres licors de crema. Ves a pels segurs: cassalla, Amazona o güisqui.

Ara, amic meu, ve la part més difícils de totes i on el teu personatge *matxungo* es veurà en més perill: el ball. És extremadament difícil passar per hetero depenent del que hagin begut i de l'atmosfera general de la festa. Aquí te donarem només unes guies generals que no podràs traspassar mai:

- No facis coreografies. Mai! Balla com si estiguessis clavat a terra i no sabessis caminar.

- No ballis cançons de na Madonna, Lady Gaga, Miley Cyrus, Cher, Dolly Parton, ni en general cap dona del disco ni el pop. Excepcions: Gloria Gaynor, *I will survive.* Irònic però cert. Això sí, t'hauràs d'aferrar del coll de dos tios i fer com que camines. No demanis, jo tampoc ho entenc.

- La regla dels còctels encara s'aplica. Ves pels combinats simples: gin-tònic, *cubata* i prou. Quan duguis el tassó, posa especial atenció a com ho agafes. Has de semblar un simi en zel.

- La més difícil de totes de bon tros: no ballis a ritme. Aquesta encara no l'he aconseguida ja que necessita molta de pràctica. El truc és provar d'imaginar-te que està sonant una altra cançó. Un truc molt bo és dir que ja estàs casat i que ja no has de ballar o quedar-te amb la copa a la mà a un costat de la pista (no en mig) i engronsar-te a diferents velocitats.

- No comentis la decoració.

- Pots fer congues sempre que vagis després d'una dona i caminis sense treure el cul.

- Cap al final de la nit mai (uns 10-15 cubates), mai siguis tu el que doni un pico o morreig a un altre. Deixa que siguin ells que ho facin i recorda el codi d'honor: t'atures i dius *«eh, que yo no soy maricón, ¿eh?»* abans de continuar. Sempre a un lloc apartat sense il·luminació ni massa gent. Recorda negar-ho el primer dia de feina si qualcú t'ho demana. Sort!

Cocina de aqui natural
Casera para cada dia

Pizzas
Burguers
Cocido
entrecott

Godon-blú
Espagettis
Naguetts
Ensaladilla rusa

Tel: 87166171

ISIENDA

La factura te la tendrás que hacer tú

Idioma: **català** | valenciàn | mallorquién | normal

Benvinguts

Por favor, contesti per a continuar:

Marque esta casilla si, en el plazo comprendido en los 5 períodos impositivos anteriores al ejercicio al que corresponde la presente comunicación, ha percibido rendimientos del trabajo con período de generación superior a 2 años, a los que, a efectos del cálculo del tipo de retención le haya sido aplicada la reducción por irregularidad contemplada en el artículo 18.2 de la Ley del Impuesto y, sin embargo, posteriormente usted no haya aplicado la citada reducción en su correspondiente autoliquidación del Impuesto sobre la Renta

☐ ☐

BEBÈ O BIRRA?

Nou trencaclosques: Què? Aquesta panxa és de bebè o de beure?

Avui na Chisca passarà 21 segons volant amb Ryanair

Bueno pues eso hoy me han pedido que vuele con Ryanair que resulta tia que no tiene nada que ver con **@RyanGosling**, pero bueno que en verdad yo soy más de **@RobertPattinson** porque tengo también un lado **#profundo** sabes. En fin que dicen que es **#superbarato** y hay que hacer cola para entrar en el avión y se ve que son súper del **#minimalismo** que si llevas muchas cosas tienes que deshacerte de algunas a lo **#marikondo**, y nada que dentro hay una rifa como en la feria y unas trompetitas que te avisan cuando llegas. Look **#normcore** osea en chándal y leggins pero vamos que está bien si mides menos de 1'60 y tienes la piel cetrina mixta porque las **#lowcost** resecan el cutis.

#flyingfree #dresscode #flipatia

L'ENFORMÀTICA

per JCS

Mi cara estaba húmeda, me dolían las piernas y tenía un brazo retorcido bajo mi cuerpo. Intento moverme y me duele todo, abro los ojos y apenas se ve nada, al final hay una línea de luz, como una puerta de garaje. Giré la cabeza a ver si conseguía ver dónde estaba, sentía peso sobre mí, y al girarme vi una moto con la rueda apoyada en mi espalda, con razón no podía moverme, los hierros se me estaban clavando en los riñones, el suelo estaba húmedo de aceite y posiblemente de gasolina, olía demasiado a gasolina. No pintaba bien.

Me arrastro un poco y quiero morir, los hierros están rajándome la piel, vuelvo a intentar salir y el dolor es inhumano. Cierro mis ojos, porque estoy agotado. Algo se mueve cerca de mí, intento abrir los ojos pero no puedo, no sé qué me pasa. Oigo voces lejanas y trajín de cosas. Parecen más cerca que antes. De repente dejo de sentir el peso de la moto, alguien estaba liberándome de esta tortura. Después de soltar la moto con un estruendo,

alguien me agarró con evidente esfuerzo y me metió en un coche. Yo aunque ya había abierto los ojos, me dolían horrores y apenas veía. Pero frente a mí, muy cerca de mi cara estaba Gizmo, ¡cómo no! Era un valiente, siempre conseguía esconderse a tiempo.

El coche arrancó y salió pintando, conducía fatal, pareciera que huyéramos. Y eso hacíamos, huir.

Me acordé del imbécil de la cafetería, del tío que tenía a Gizmo y no recuerdo más. Lo prefiero porque a juzgar por mi cuerpo, no me trataron muy bien. Centro mis fuerzas en enfocar la vista, conduce una mujer joven, pelirroja y parece concentradísima, Gizmo se ha dado cuenta que la estoy mirando y con la cabeza me dice que sí, entiendo que es un «está bien». Él parece tranquilo así que cierro los ojos más tranquilo. El brusco vaivén del coche me está machacando más, pero parece que nos están ayudando, la verdad es que no estoy en posición de negar nada que me ofrezcan. Me estoy durmiendo. Gizmo ya está acurrucado en mí, parece que confía en ella. El camino de repente se ha vuelto más amable… me duermo… es lo mejor que puedo hacer…

Continuará…

Mj

LLESQUES DE VIDA (II)

Passat pesat

Havia passa una setmana i n'Alfred volava de tornada d'Estocolm. Seia mentre mirava l'auxiliar de vol fent aquells moviments rutinaris que l'avorrien, segons es podia veure reflectit a la cara. Seia mentre explorava els seus propis sentiments. Una mescla de ràbia, tristesa i lleugeresa.

–Vermell, blau fosc i groc –va pensar i va somriure amb l'ocurrència.

Havien planejat aquell viatge plegats però, un canvi d'última hora, i en Lluís no va poder acompanyar-lo:

–Ves-hi tu, no sigui beneit. Tst, però res d'embolicar-te amb cap suec, eh?

Aquest canvi de plans va fer que el caire del viatge canviés també. El que havia de ser unes vacances rodejat de rossos boníssims es va convertir en una passejada per esglésies, ponts cementeris i un breu cafè amb en Pep. En Pep era «son pare». Així entre cometes perquè l'havia vist un parell de cops a la seva vida i havien xerrat per telèfon un parell més de vegades. I això tant si vols com si no, no fa que puguis conèixer a ningú. És irònic perquè amb en Lluís li va bastar una nit, amb en Pep, o el donant natural d'esperma, com li agradava anomenar-lo només per fer la punyeta, amb en Pep no li bastaria ni mitja vida.

Va ser ell que va haver de tornar a donar la primera passa i ara, pensat-ho bé, no recordava per què s'havia autoconvinçut per fer-ho. Seria l'època de l'any o ves tu a saber.

–Calma. –Es va dir, adonant-se que s'anava emprenyant–. No val la pena.

No valia la pena, era veritat. Ara estava tot més clar, ara que eren adults i es podien comportar com a criatures. Doble ironia.

–Sí, *digaaa* –havia contestat en Pep.

–Bon dia, em… –de sobte se va embarbussar. S’havia posat nerviós. Això sí que era una novetat–. Telefon per si vols fer un cafè amb mi.

Silenci. Renou de gent xerrant de fons.

–Amb qui parl, per favor?

–Som n’Alfred –sentia la gargamella seca. Com si no hagués begut en quaranta anys.

Silenci. Llarg. Incòmode. Va estar a punt de penjar però va continuar dient:

–N’Alfred Rådström. El teu fill.

–Sí, he he –va fer en Pep. Una rialla fresca, però a un volum tan baix que semblava que hagués tossit –. Ja sé que ho ets.

–Doncs?

–Doncs què? –Va contestar amb la veu d’un complet idiota. O estava massa estorat o no havia parat atenció a la conversa. N’Alfred començà a penedir-se de no haver penjar i notava com perdia la compostura.

–Si te ve de gust fer un cafè. Mira, si no tens temps o el que sigui ho deixam anar que…

–No. No. Perdona, es que m’has sorprès. Ha passat molt de temps. Fas veu d’home. Així que ets per aquí, eh? Coneixes Stockholm? –Va pronunciar el nom de la ciutat com un suec de tota la vida, clar. Però l’accent suec només va aparèixer amb aquell nom.

–Un poc. Ja no me’n record massa però si me dones una adreça la trobaré. –Va sentir la seva pròpia veu més relaxada. Quasi fent broma.

–Mira, ara he de… –va fer una altra pausa d’aquelles incòmodes–… d’acabar uns assumptes, passar per l’oficina i cap allà al cap vespre podem quedar al Den Gyldene Freden, queda al carrer Österlånggatan 51.

–«Cap al vespre» què són? Les sis? Les set?

–Nooo –va fer ràpidament en Pep–. Les vuit i mitja. Et va bé?

–Sí. Vuit i mitja. Mira que som molt puntual. –Provava de fer una demostració de força. Li havia molestat aquella ambigüitat i la befa de la concreció posterior. Volia deixar clar que no estava allà per esperar-lo. Mentre s'acomiadaven breument, al seu cap, va decidir que no esperaria més de deu minuts.

Ara, tenia un parell llarg d'hores per fer una altra volta per la ciutat. Si no feia mal temps que enlloc de fer-la caminant la faria en tramvia. Estava nerviós. Nerviós i empipat per estar-hi.

–Maleit cap de fava! –Va dir baixet–. Després de tants d'anys…

Serà això Tahití?

Era tard, o segons com es miràs era prest. En José havia tengut torn de nit. Massa hores i no de les bones, de les dels *guiris* que fan carreres llargues a llocs que no saben ben bé on són. Havia estat provant de jugar a aquella cosa infernal que li havia regalat n'Anna pel seu aniversari. Suposadament era un solitari en el que havia de col·locar unes peces de colorins dins una capseta. El posava dels nervis. I a més, deia que era un joc apte per edats entre els 5 i els 12 anys.

–*Porque me lo* vapedir *que si no acababa en el torrente* cagontó.

Arribava malhumorat i cansat. No pel maleït joc, si no per tot i per res. Tenia el cap com una olla de caragols, la panxa buida i el coll que li feia mal. Va obrir la porta de cases, sense fer renou i es va dirigir a la cuina. Com que no volia despertar n'Anna, no va encendre els llums. I just entrant es va fotre un cop al dit petit del peu que va ser el que va fer-lo cridar, allà fora la cuina, amb una mà al peu i una altra a la boca cridant de forma esmorteïda. Un contrast absurd que no li feia gens de gràcia. Es sentia tan ridícul i tan miserable que no sabia si plorar, riure o despertar l'edifici amb un crid que ja sentia pujar pels budells amunt.

Va plorar. No entenia molt bé què li passava. Feia anys que no havia plorat. Des de que era un adolescent i na Maria Badell el va deixar d'un dia per l'altre sense gaire més explicació que un:

–No me das lo que necesito.

Allò va ser pitjor que li arrabassessin les ungles en viu. Pitjor que una genollada als ous i a l'ànima.

Es va mocar i, com que no havia sopar fet, es va fer un pa amb oli ràpid. Amb ses primeres tomàtigues que va trobar. N'Anna se'n riuria d'ell en aixecar-se. Se'n riuria perquè havia agafat tomàtigues d'ensalada perquè de la plorada que havia fet no pensava dir-li res. Que encara era un mascle ell.

Va menjar mirant la pared de la cuina. Amb la ment en blanc. Es va fotre una tímbola de vi negre d'aquell que li agrada tant a n'Anna, i va anar cap al dormitori, ja es rentaria les dents demà dematí.

En ficar-se al llit va provar de no engronsar-lo, que a ella li posava com una fera. I pensà que ho aconseguí. El llit estava encara fet. Va estirar el braç i no va trobar ningú. Encengué el llum. Ningú. Va apagar el llum novament, en girà i va plorar. Va plorar com no ho havia fet des de que era un adolescent. Com si li haguessin donat una genollada als ous. Lentament, va quedar-se adormit.

Vells desconeguts

Es van fer les vuit i vint-i-cinc i en Pep no havia arribat encara. N'Alfred es va demanar un cafè amb llet en una tassa tan gran que segur que hi podia nedar-hi. Havia triat una de les taules des d'on podia veure la porta d'entrada. Era una estupidesa però li donava una sensació de poder. De lleona que controla el territori.

Es va acabar el cafè i quan ja havia decidit partir perquè passaven vuit minuts de l'hora acordada, en Pep va entrar per la porta.

–Merda! I jo aquí en mig. –S'havia aixecat per pagar i el que volia era que quan en Pep entrés el trobés assegut espatarrat com un capo de la màfia.

–Ei! –Va cridat en Pep, des d'enfora saludant amb la mà–. Què gran que estàs! Ets tot un home tu, ha ha ha.

–Bé, no creguis, rei. –Va respondre sense poder posar-hi tot el verí que volia a aquelles paraules.

Mentre, s'embullaven ambdós perquè no sabien si donar-se la mà, una aferrada o dues besades. Finalment, va fer una mescla de tot que va quedar postissa i va fer que es sentís absolutament ridícul.

–Seu. Què vols prendre? –Va dir finalment n'Alfred.

–Tranquil. Aquí me coneixen… –No havia acabat la frase i el cambrer li va posar un te al davant–. I què, com està ta mare?

–Cabró! –Va pensar n'Alfred–. Ara me voldràs fer creure que t'importa?

–Bé… –va dir en veu alta–. **Ma** mare està bé. I la **teva** família? –Va posar tant d'èmfasi que sentia escopir les paraules.

–Bé, bé. Fent plans, amb molta de feina i amb moltes despeses… No saps lo car que és aquesta ciutat… i amb les universitats, clar, han augmentant les tases i la crisi. Bé, què t'he d'anar a dir, no? He he he.

Varen xerrar breument del temps, del transport públic i de sobte, silenci. Es va fer un silenci tan incòmode que va fer patent que eren dos desconeguts dins un ascensor. No tenien ni punyetera idea de qui era l'altre. No tenien res en comú. Ni gaire interès en descobrir que hi havia d'un mateix dins l'altre. Allò havia estat una mala idea.

–Saps? –De sobte en Pep va trencar el silenci–. Un, fent repàs, no se'n penedeix de les coses que ha fet al llarg de la vida si no de les que ha deixat de fer…

I sense venir a tomb, sense saber per què, aquelles paraules li varen estrènyer el cor. De sobte va veure un home abatut, cansat i vell. Es va veure dins un mirall on no s'havia volgut mirar. Aquell tros de carn, es va convertir en son pare. Així de fàcil. Així de simple. Així d'absurd.

N'Alfred va tardar un poc en reaccionar. Son pare esperava una resposta o potser una confirmació de que havia entès el que li deia.

–No t'estaràs morint, no? –Ho va dir amb una rialleta. Mig en broma, com per sortir d'aquella situació un poc incòmoda.

–Hòstia no. No fotis! –Va engronsar el cap d'una forma infantil–. Mira, quan arribis a la meva edat entendràs moltes coses. La vida no és fàcil i nosaltres les feim encara més complicades. Ta mare és una dona molt intel·ligent, cuida-la.

L'havia de cagar. N'Alfred no estava gens segur de que la meitat d'aquelles paraules les hagués agafades d'algun llibre penós d'en Coelho o les havia assajat davant el mirall però el que no podia fer és xerrar de sa mare com si no pogués valdre's per ella mateixa.

–**Ma** mare? No la coneixes? No necessita ningú que la cuidi. Ella sap el que es fa.

–Sí, sí. No volia dir el contrari però ja m'entens, ara amb aquesta crisi i tot que torna més car… ja saps… no tenc gaire duros jo. –Ho va dir de forma casual però sonava forçat.

N'Alfred es va demanar perquè havia duit la conversa tants de cops cap el costat monetari i de sobte hi va caure. Glaçat, ofès, emprenyat com una mona. Aquell cap de fava prepotent es pensava que havia anat a demanar-li doblers. La mare que el va parir. La seva primera intensió va ser aixecar-se i partir d'allà amb un bon insult. No li venia cap altre al cap. Sentia el seu propi pols al cap.

–Pensa. Ets més intel·ligent que ell –es va dir mentalment–. Fes-lo quedar com l'imbècil que ha demostrat ser.

–Doncs, si necessites que te'n deixi, basta que ho diguis. Mira, vols que et faci una transferència? Quants te'n fan falta? –Va dir, amb veu de fanfarró. Fent com que treia la cartera. En Pep el va aturar:

–Tampoc és això. Estic content que et vagi bé i d'haver-te vist però he de marxar. Tenc un sopar amb… amb uns clients. –Va cridar el cambrer demanat el compte.

–Deixa, –el va interrompre n'Alfred–, ja convid jo.

Es varen aixecar i vares fer un ball estranya un altre cop decidint-se en la forma d'acomiadar-se. A n'Alfred li era igual. Li va donar dos copets a

l’esquena i amb l’excusa de que havia d’anar al lavabo, no el va acompanyar a la porta.

–Tenc el teu número ara, et telefonaré. –Foren les darreres paraules que aquell vell desconegut va dir amb un somriure un poc de pur, fent el gest amb els dits apropant-los a l’orella.

–Si no, no me perd res –va pensar tristament n’Alfred. Havia descobert l’home que s’hi amagava darrera el mag d’Oz. Un senyor amb el que no tendria mai cap lligam. Un home tan insignificant que no sabia fer altre cosa que trucs de màgia barats pels viatgers perduts que arribaven de totes bandes sense voler demanar-se la raó real per la qual havien acabat allà–. És hora de tornar a casa Dorothy!

Ensaïmades de solitud

En José es va despertar d’un ronco seu. Amb una sensació terrible al cos. No sabia ben bé com definir-la. Tenia el cor relaxat però el cos li feia mal com si hagués sortit a engatar-se. Li feien mal els ronyons, les cames i els ulls. Va cercar n’Anna però no la va trobar. No havia tornat a cases. Preocupat la va telefonar sense èxit.

–*Espero que no le haya pasado nada. Joder, joder, joder ¿y yo qué hago?* –Es va lamentar. Ara sí que estava preocupat però no sabia què fer.

Va telefonar a la sogra, a aquell company de la feina amb el que de vegades sortia de festa i a la veïnada amb la que feia ioga. Res. No va servir de res. Bé, sí, d’una cosa, va servir per adonar-se que no sabia massa de la seva Anna. Ni amb qui sortia, ni quines eren les seves amistats, ni què li agrada fer en sortir de la feina.

Es va fer cafè. Havia de berenar per fer un pla. Havia de pensar per on començar a cercar-la. Hospitals, policia, la feina… Sí, millor començar per la feina. Va mullar una ensaïmada dins el cafè. Va tacar sa taula de sucre, i els calçons de cafè. Va plorar i va plorar i va plorar.

Continuarà…

Aman Nòlem

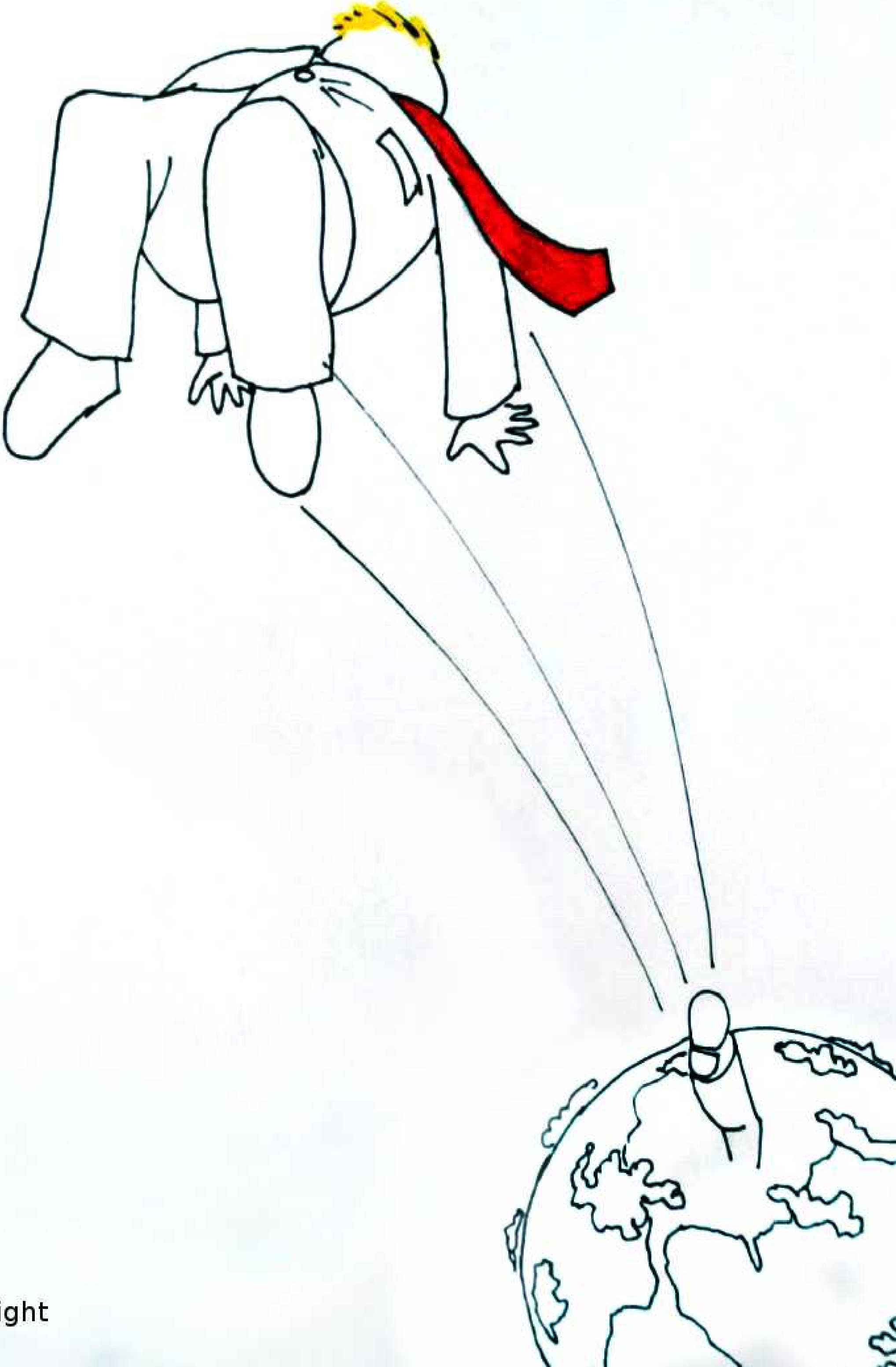

Mlight

Lost in Translation

TRADUCCIONS DE PERDUTS

Sèrie: Community

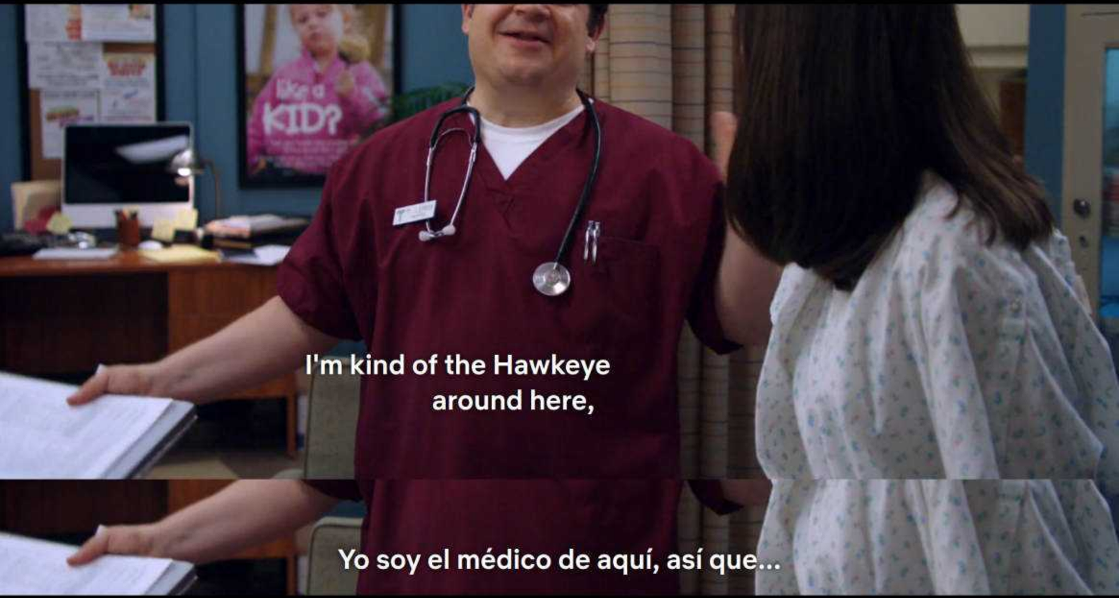

*Som com el Hawkeye de per aquí

Pel·lícula: The Boys in the Band

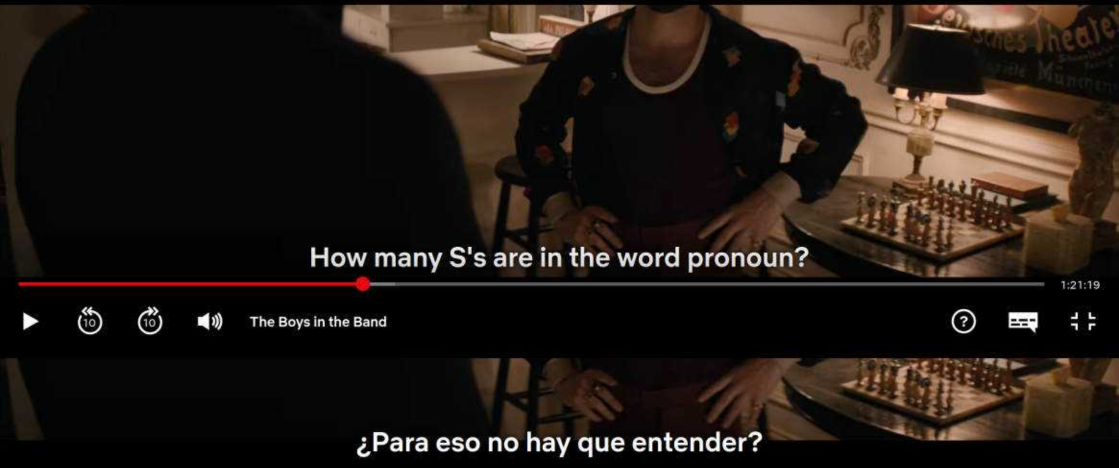

*Quantes esses hi ha a la paraula «pronom»?

Betumbelmon*

per JCS

*Sé que és «Vatua amb el món», tenc un diccionari. Prou!

RECEPTES

ARRÒS BROUÓS DE CARAGOLS

Dificultat: Mitjana. Si ho vareu passar malament fent els caragols (Cerebreco -9) deixau-ho anar. Un pa amb oli és gairebé igual de bo.

Ingredients:

- Caragols. Enganau-los com s'explica al número -9.
- Oli d'oliva, 1 tomàtiga, 1 ceba i 1 all per fer es sofregit
- Gambes, musclos i sípia o el marisc que volgueu
- Espícies grogues, sal i pebre bo

Preparació: Preparau el sofregit amb la ceba tallada prima per llarg i la tomàtiga tallada en quatre. Si voleu un poc més de gust, afegiu s'all tallat petitet. Quan estigui daurat (vos he de posar Pantone d'això? No, no?), afegiu-hi el marisc. No sigueu pomots: els musclos són més gustosos amb sa closca (petxina, corculla o conquilla. Ho he hagut de cercar).

Quan tot estigui marcat (ni cru, ni fet. Per descomptat, ni cremat), afegiu aigua, un poc de sal i espícies grogues i pebre bo, i feu-ho bullir a foc lent. Quan digui una estoneta bullint (farà unes malles que tomaran de cul. Pels ciutadans: «ses *maies*» és es greix que surt quan bulls un pollastre de debò i no aquestes animals malalts que anau a comprar al súper que sembla mentida que vos enganin més d'un cop)… quan dugui una estoneta bullint, deia, podeu afegir els caragols i després s'arròs. Mirau el temps de cocció que posa al paquet i llevau-hi cinc minuts.

Una cosa: anau mirant es brou que queda, s'anirà evaporant si deixau s'olla destapada. Afegiu un poc d'aigua si es necessari sense passa-vos, no ha de quedar aigualit. No ho hauria d'explicar però ens coneixem. Mira com has deixar sa cuina!

Joan CiberSheep

SETSO EN PORRERAS

Como namos? Suposo que de aquella manera, no? No hase falta desir nada más. Yo mismo estoy un poco copiu, como si no hubiese tirado la araña encara. Darreramente estoy masa desefeinado. De vegadas me pega como una rampa y no pugo seura como me pegan ganas de no haser nada. Me ensumo que no estoy todo solo en esto. Qué os de esplicar! Espero que por suerte tengáis cualcuno para espayaros.

He reparado que no me ha respuesto cabesa de las famellas con las que yo me pensaba estábamos festejando. Yo de seguro que me volías conoser un poco más o que hisiéramos una vuelta antes de que nos tanquen, pentura no vos arriban mis mensaques però.

Bueno, meamos, yo hoy os volia etsplicar una historia de famellas que para esto tengo aquesta setsión. He pogudo haser un golpe de ojo a lo que escriben los al lotos aquestos i he desidido rebater las cojonadas estas que disen, que si el eroaparticado, que si los telefilms, que si las famellas. Que pentura estan a pentinar el gato o no sé qué putas. De toda la vida que yo he tirado floresitas a las famellas que me agradan i nunca he tengudo un pobblema. Hasta que les omplís la cabesa con pardaladas que la darrera ves me diqueron el nombre del puerco. No me sé avenir. Donde hemos arribado? Dónde se es visto esto? Que hemos tornado boyetos? Ya me agradaria a mi que una famella de las que van bien buenas, las que me agradan a mi, me aturara y sin frisar me enjabonara una es tonita.

Hemos arribado a un tiempo que a más a más de no aturarse porque van a las todas a todas bandas, se empreñan si les dises nada. Hemos de tornar atrás un poco y decar de haser el cabesa de haba.

Refletsión: no frises Maria que todo el dia te lo haría. Reputas de cojonadas.

En Tòfol

QUÈ ENS HA SEMBLAT?

Westworld (2016 HBO)

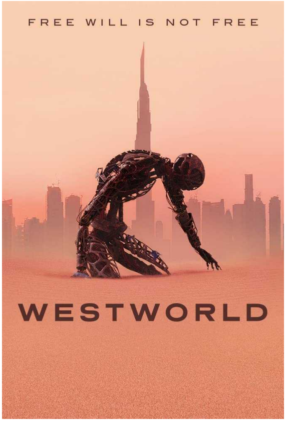

N'havíem sentit moltes opinions d'aquest nova versió d'*Almas de metal* (1973) però encara no ens havíem donat temps per mirar-la. Encara que no és gaire original (evidentment) agafa certs elements interessants encara que de forma un poc bàsica (2 Blade Runners) però malauradament es centra en un dels mons més avorrits per a mi (4 Scalett Johanssons). Si vos agraden els westerns i la ciència ficció la gaudireu un poc més, al manco la primera temporada. A partir d'aquí es torna una espècie de *culebron*, a vegades un poc absurd (5 Losts).

Vos la recoman si no teniu res a fer, ni cap altre sèrie que tengueu per veure.

Glee (2006 Netflix)

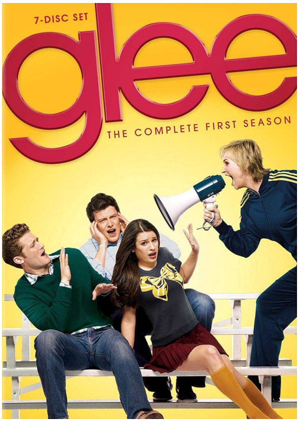

D'aquesta sèrie només n'havia sentit a parlar perquè en feien befa a *Community* (veure Cerebreco -11) i ara, sé que amb raó.

Glee és una sèrie que no és sofridora (5 Tom Hanks), idiota (5 Nicolas Cages), sobreactuada (5 Jim Carreys) i amb un humor infantil (5 Jack Blacks). La única raó per la qual entenc que s'enganxi la gent és per veure aquell grup de quarantins provant de fer-se els adolescents fent playback de versions fades de cançons conegudes. Encara així només es pot aguantar un parell de capítols perquè jo diria que és molt millor mirar una llista a l'atzar del YouToube (5 Gus Van Sants)

JCS

Telé Déu

Perdona'ls que no saben que fan

Despedides de solter cristianes
Màx. 500 pax. · Fins les 00h
Cócteles vírgenes · Opció vegana

VISA, bitcoins · Whats para presupuesto
Solo creyentes · No alcohol

UH NEENA!

Quina T que tens mariiii!

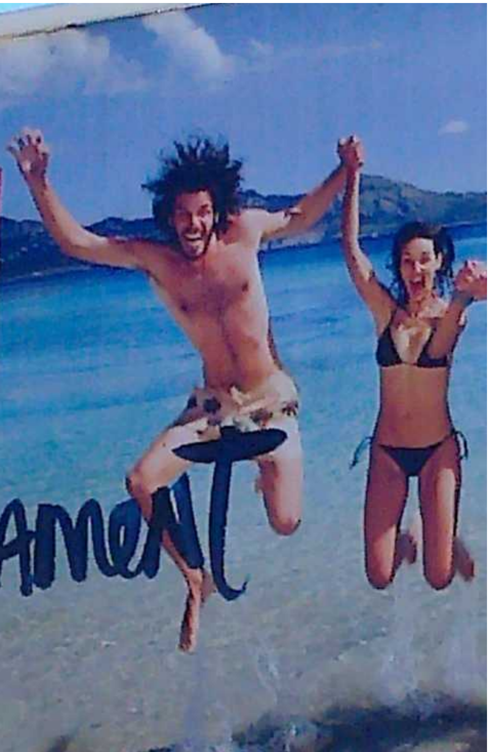

Mistress Perenque

EXPERIMENT 0 – 0.5

[Checking system]
[Booting]
…
…
.
[retrying in 3] …………………………………………….
[retrying in 2] …………………………………………….
[retrying in 1] …………………………………………….
[System fail]
[The system has encounter an unrecoverable error. Shutting down]

[0011]

[Intent d'inicialització: 3]

[Recuperant darrera còpia de seguretat]

[Alerta. El nucli no és a la seva darrera versió. Voleu actualitzar? S/n]

–Hola? –N'Elizabeta no va deixar que l'angoixa de no veure on era s'hi transmetés a la veu. Sentia com si la seva veu hagués sortit d'un punt llunyà, com si no fos seva de debò. –Menú. –Va dir confiada. Cap resposta.

Aquella sensació era inquietant per desconeguda. Mirava la negror amb uns ulls aliens. Era com quan abusava del MegaMeta. Talment com si el seu cos hagués estat separat i posat en diferents potets de vidre. Si sabés on era el seu cos, hagués tremolat.

[Hem sents?] –Va ressonà aquell missatge al pot on hi devien ser les seves oídes. Una corrent de color fluorescent, un torrent d'àudio comprimit. Llunyà, alliè però familiar alhora.

–Crec que sí. –Va respondre n'Elizabeta des del pot on devia ser la seva veu.

[No estava segura d'haver-te desat correctament] –La veu era clarament alegre perquè la formatació que duia adjunta així li ho indicava.

–Puc demanar on som?

[Evidentment: pots]

–On som?

[Ets aquí. I veig que ets correctament. La suma *medecinc* és correcta. Ho he comprovat. Ara podem continuar.]

–No crec que això contesti la meva pregunta. Te n'adones?

[Sí. Me n'adon. Tots els paràmetres son correctes]

Per més que no rebia les respostes que volia, i sabia que a una altra situació ja hagués perdut la paciència, n'Elizabeta es va descobrir emparada. Clarament, no era per la veu, era pel missatge que hi era dins. Comprimit amb un codi que li era natural. Alhora es sentia surar dins el no res i dins el bressol de ca seva. Aquell *warmth* **[actualitzant…]** calentor.

–Mamà?

[Aquest és un nom que ja has fet servir anteriorment. No és acurat però ens valdrà a ambdues, un altre pic, com sempre… ara sí]

–T'he enyorat però no sabia que t'hagués perduda.

[Ho sé. No passis ànsia. Sempre ens trobam.]

–«Sempre»? Ha passat ja abans?

[Sí. I tornarà a passar. Tranquil·la. Ara torn.]

[La simulació s'ha desat correctament] [El nom ja existeix. Voleu triar-ne un de nou? S/n] [Això no es poden desfer] [Apagant el sistema]

Continuarà…

Aman Nòlem

Acte 6. La dansa del silenci

Després de tancar la cortina de fusta de la primera habitació na Llum es va plantar davant meu, no va dir res, estava esperant alguna cosa de mi que en aquell moment no podia donar, o tal volta simplement em volia oferir un moment d’individualitat i de païment.

Tampoc tenia massa coses a explicar. Les paraules eren insuficients per descriure totes les relacions que tenia a la ment en aquell moment.

Un altre cop la indefensió contra la curiositat es va apoderar del control i les paraules fluïren sense ambigüitat.

–Obre l’altre finestra.

Era la única cosa amb la qual podia pensar. Quin era el camí a la perversió de n’Ada i en Miquel. Qui era que desitjava i qui era qui realitzava el desig.

Era un acte racional amb el seu estat més pur. Volia saber, entendre i reclamar.

La saliva em sabia a àcid. Els porus de la pell rajaven suor. No estava excitat. Era una sensació nova. Un camí més enllà del plaer del cos. La pertorbació de l’escena que havia vist desfermar substàncies químiques que mai havien recorregut el meu cos. El poder entrellaçat amb l’entrega era la resposta al sopor amb el qual havia estat emmanillat tota la vida. La fórmula de la perfecció divina de l'ésser humà, la il·luminació, el katsu de la filosofia zen va ser desvetllat per la mestressa que m’acompanyava. Va bastar una sola imatge per entendre la revelació.

A l’altre habitació l’Ada i en Miquel es miraven fixament fora interactuar entre ells. Era una dansa sense moviment però totalment perceptible. Em va semblar bella i tensa.

N’Ada es va agenollar davant en Miquel mentre ell es despullava. La postura de n’Ada era reverencial no de submissió, el cap acotat, i les mans aixecades, juntes formant un recipient esperant una ofrena. Després de despullar-se, en Miquel es va atracar a n’Ada i va recolzar els seu membre i l’escrot damunt les seves mans. Tot seguit es va començar a sentir la veu de n’Ada recitant una especie de mantra.

–Aquest és el teu cos i tu el nostre déu, quan s’apagui el tercer foc renaixerem de la llavor de la misericòrdia.

La cara d'en Miquel seguia sense cap tipus d'expressió mentre n’Ada repetia un cop i un altre la mateixa frase.

Aquell vespre no el vaig passar amb na Llum. La saturació del meu cos necessitava descans i soledat. Em vaig acomiadar fregat la mà pel seu braç. Tenia preguntes, però en aquell moment no volia saber les respostes i tampoc crec que na Llum les hauria contestat de manera transparent. No ho solia fer mai. Vaig girar cap a la porta de sortida però unes paraules em van parar d’arribar-hi.

–Quin és el teu desig? Quina és el teu camí a la perversió? Quina és la teva entrega?

No volia dir res, volia sortir sense contestar a cap pregunta, però el que un creu que vol no està lligat al desig i inexorablement les respostes varen decidir que no podien estar en silenci.

–Vull poder desitjar-te fins la follia.

Na llum va somriure i em va besar mentre obria la porta per deixar que sortís. Vaig esperar mentre es girava i el seu estret vestit vermell desfigurava el temps i els darrers moments de cordura que em quedaven aquell vespre.

Vaig estar cinc dies tancat sol a casa, intentant reestructurar la normalitat dels dies però va ser impossible. Era el vidre d'una finestra trencada amb massa bocins com per poder tornar a la seva forma original. A la matinada del cinquè dia vaig agafar el mòbil i vaig trucar na Llum. No va respondre. Ni el següent dia, ni el que va venir després. Així que vaig decidir anar a casa seva.

En arribar, vaig percebre que alguna cosa no anava bé, la porta de l'entrada estava lleugerament oberta. Vaig entrar mentre cridava el seu nom però no hi va haver resposta. Tot estava al seu lloc. De fet, tot estava al mateix lloc com recordava la darrera vegada que hi vaig ser. Les restes del sopar encara estaven als plats i les copes a l'estudi. Vaig pujar al pis d'adalt però també era l'absència qui em va rebre. Tan sols la fragància de les sessions de cada sessió romanien aferrades a les parets de les habitacions, com si estiguessin esperant que les ensumés per darrer cop.

Alguna cosa havia passat, estava convençut. Vaig regirar per tota la casa. Vaig tornar a trucar al seu mòbil i la música del seu to va fer que em girés cap a la direcció d'on provenia el so.

Vaig somriure de la capacitat d'estupidesa que un pot arribar a posseir després d'haver mirat una quantitat ingent de pel·lícules mediocres de suspens. La música venia del saló. Vaig baixar les escales, tranquil, assossegat i sense llevar el telèfon de l'orella.

El telèfon seguia fent música, sol, esperant indignat que algú ho agafés però no esperava que tan sols les meves mans foren les que podien fer aquell moviment.

To be continued…

A. Negre

VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -8 queda així:

96% Sobrassada ?

2% Pene

Per aquest número podeu tornar a votar:

Pene o sobrassada!

Ho podeu fer a:

https://www.instagram.com/cerebreco/
http://facebook.com/cerebreco
https://twitter.com/cerebreco
cerebreco@protonmail.com

Seguiu-nos al nostre canal de Telegram
https://t.me/s/cerebreco/

SUPORT I DONACIONS

Si teniu uns euros que vos sobrin, donau-nos-en uns quants que és per menjar:

https://ko-fi.com/cerebreco

Projectes i llocs on donar suport als i les nostres col·laboradores:

https://amannolem.aixeta.cat/ca/subscriptions

IMATGES

Aquest número inclou imatges d'ús lliure de:

Nun by Виктория Бородинова, from Pixabay

I sota llicència *Creative Commons* de:

Flower CC-By Jaqueline Fernandes, Catholic nun CC-By Wichai Wi from the Noun Project